

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 2673/23
16.8.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Зорице Таковић, председника већа, Ивана Негића и Весне Филиповић, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ..., као правног следбеника сада покојног ВВ, ГГ из ..., и ДД из ..., као правних следбеника сада покојне ЂЂ, чији је заједнички пуномоћник Иван Савић, адвокат из Београда ул. Вукице Митровић бр. 16, против тужених ЕЕ из ... и ЖЖ из ..., чији је заједнички пуномоћник Милица Зекљевић, адвокат из Београда, ул. Бирчанинова бр. 13, ради утврђења, одлучујући а по жалби тужила на пресуду Вишег суда у Београду П бр. 2638/20 од 22.02.2023. године, у седници већа одржаној дана 16.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ жалба тужилаца као неоснована и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Вишег суда у Београду П бр. 2638/20 од 22.02.2023. године.

Образложење

Ставом један побијане пресуде одбијен је тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да заоставштину покојног ЗЗ, бившег из ... чини новчано потраживање према туженој ЕЕ на име валоризованог улога са затезном каматом од 11.09.2014. године у износу од 49.065 евра и дуга од 2.000 евра, без валоризације, са затезном каматом од 11.09.2014. године у износу од 2.830,00 евра, у укупном износу од 51.895 евра и новчано потраживање према туженој ЖЖ на име дуга у износу од 3.000 евра, без валоризације, са затезном каматом од 11.09.2014. године у износу од 4.245 евра, што би тужене биле дужне да признају и трпе, као неоснован. Ставом два обавезани су тужиоци да туженима на име трошкова парничног поступка солидарно исплате износ од 765.321,00 динара у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде под претњом принудног извршења.

Против ове пресуде у благовременом року су изјавили жалбу тужиоци због свих законских разлога из члана 373 ЗПП.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу члана 386 ЗПП, овај суд је нашао:

-жалба није основана.

У спроведеном поступку није било битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374 став 2 тачке 1, 2, 3, 5, 7 и 9 ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, нити се жалбом указује на друге повреде поступка које би биле од утицаја.

Из утврђеног чињеничног стања произилази да су тужиоци АА и сада покојни ВВ браћа, а тужила сада покојна ЋЋ сестра сада покојног ЗЗа, бившег из ... који је преминуо 28.08.2010. године, да је решењем Првог основног суда у Београду О бр. 13110/11 од 28.10.2013. године иза покојног ЗЗ утврђена заоставштина и то ванкњижно право својине на стану број ...од 48 м² у приземљу стамбене зграде у улици ... у ..., новчана девизна средства код "Еurobank EFG" а.д. Београд на два рачуна као и новчана средства код "Комерцијалне банке" а.д. Београд на текућем рачуну и девизном рачуну, те су за наследнике на његовој заоставштини по законском основу наслеђивања оглашена браћа оставиоца ВВ и АА и сестра оставиоца ЋЋ, овде тужиоци са уделом од по 1/4 идеалних делова на утврђеној имовини, као и сестричине оставиоца ЕЕ и ЖЖ, овде тужене са уделом од по 1/8 идеалних делова на утврђену имовину по праву представљања иза покојне ИИ сестре оставиоца. Тужиоци АА и сада покојна ЋЋ су као наследни учесници у току оставинског поступка тврдили да је оставилац дао или уложио или позајмио новац наследној учесници ЕЕ, одве туженог, те тражили да се за тај износ умањи њен део те их је првостепени суд упутио да све своје евентуалне захтева поводом имовине оставиоца могу остварити посебно у парничном поступку. Допунским решењем Другог основног суда у Београду О бр. 6879/15 од 28.09.2016. године допуњено је правноснажно решење Првог основног суда број О бр. 13110/11 од 28.10.2013. године тако што је као накнадно пронађену заоставштину утврђено право својине на непокретностима ближе описаним у изреци допунског решења, а за наследнике ове имовине су оглашени брат оставиоца ВВ, сестра оставиоца ЋЋ, брат оставиоца АА са уделима по 2/8 идеалних делова као и сестричина оставиоца по покојној сестри оставиоца ИИ, ЖЖ и ЕЕ са уделима од по 1/8. Даље је утврђено да су у једној свесци са белешкама покојни ЗЗ на страни под редним број 1 је навео разговор на породичном ручку од 02.07.1990. године код његове сестре ИИ и зета ЈЈ, те је наведено да су присуствовали зет, ... и сестричина ..., да се повео разговор о почетку бизниса, да га је сестра ИИ замолила да ако може помогне, те да је навео да ће размислити и ако прихвати биће задовољан са скромним износом од предлога зета ЈЈ, који је рекао да 60% добити ће припадати покојном ЗЗ, те је навео да ово није ни позајмица ни помоћ већ улог у бизнис. На страни под редним бројем 2 наведено је да уложена средства у темељ и објекат износе 19.285 немачких марака односно 9.860 евра, а да износ од 5.714,28 немачких марака, односно 2.921,66 евра за зидање куће представља поклон ЕЕ и ЈЈ за срећу и кућу и породицу. Даље на странама под редним бројем 5, 6, 7, 8 и 9 наведени су приходи од уложених средстава по годинама, а да је у

другој свесци са белешкама покојног ЗЗ на страни под редним бројем 13 је под ознаком “...” (надимак за ЖЖ) наведено позајмица од 3.000 евра, а на страни под редним бројем 14 са ознаком “...” наведено да је позајмио 2.000 евра. Даље суд је из исказа тужених ЕЕ, ЖЖ, као и сведока КК и ЛЛ утврдио да је мајка тужених ИИ која је преминула 1994. године до своје смрти радила у “...” и није отварала продавницу, нити је имала договор са својим братом ЗЗ око његовог отварања, улагања и расподела добити. КК, супруг тужене ЕЕ отворио је продавницу у... 1992. године из сопствених средстава, при чему му је мајка помогла са мањим износом, а да износ од 2.000 евра које је покојни ЗЗ дао туженој ЕЕ не представља зајам будући да није било уговорено враћање. Туженој ЖЖ покојни ЗЗ није позајмио 3.000 евра већ јој је на поклон давао по 200 евра пре одласка на мора или по 100 евра поводом рођендана и нове године.

На овако правилно утврђено чињенично стање првостепени суд је правилно применио материјално право и то одредбе члана 557, 558, 562 Закона о облигационим односима када је донео побијану одлуку, а разлоге које даје првостепени суд у свему прихвата и овај суд као потпуне и јасне. Наиме, првостепени суд је из изведених доказа утврдио да из белешка на страни под редним бројем 1 не произилази да је уговор о улагању заиста и закључен, већ само забележен разговор покојног ЗЗ са сестром ИИ, као и о намери да се започне бизнис са зетом ЈЈ, односно мужем тужене ЕЕ. Такође, из белешке на страни под редним бројем 2 не може се са сигурношћу утврдити да је покојни ЗЗ забележио новчани износ који је уложио у отварање предметне продавнице будући да је навео да уложена средства су била у темељ и објекат, не прецизирајући на који се објекат односе средства, ко их је уложио, коме су исплаћена, што је све остало нејасно, те да суд није могао да утврди из изведених доказа у погледу прихода који је добијао од продавнице да ли су то приходи од продавнице или су то износи који су му исплаћивани периодично по разним основама при чему су неки износи нечитко исписани или су наведени без означања валуте те се не може утврдити шта је заправо покојни ЗЗ уписао да је добио. Такође у погледу позајмица за које је навео да је извршио суд није могао са сигурношћу да утврди да ли се радило о позајмици или се радило о поклону, а са разлога што се те белешке под редним бројем 13 и 14 налазе у другој свесци мањих димензија за који су тужиоци навели да их је покојни ЗЗ означио као “донације” за разлику од прве свеске и “књиге бизниса” који се односи на наводна улагања и приходе, док из исказа тужене ЕЕ је утврђено да износ од 2000 евра које је покојни ЗЗ дао не представља зајам јер није било уговорено враћање, а такође из исказа тужене ЖЖ произилази да јој покојни ЗЗ није позајмио 3000 евра већ јој је на поклон давао по 200 евра пре одласка на море или по 100 евра поводом рођендана ове године. Стога је суд нашао да тужиоци нису доказали своје наводе сходно правилу о терету доказивања у смислу члана 231 ЗПП, те да осим белешки покојног ЗЗ који су највећим делом нејасни и непрецизни у погледу спорног улагања и прихода од улагања, као и исказа тужиоца и сведока ЉЉ и ММ коју је суд у претежном делу није прихватио оценивши их као неуверљиве и срачунате на успех тужиоца у спору, тужиоци нису пружили ниједан релевантан доказ на основу ког би се утврдила спорна потраживања која улазе у заоставштину.

Овај суд је ценио наводе жалбе тужиоца да првостепени суд није правилно оценио исказе сведока те није јасно зашто је неким сведоцима суд поклатио веру, а другима није те да је стога чињенично стање непотпуно и нетачно утврђено, а и да су искази тужених нејасни, нелогични и неуверљиви те суд није могао на таквим исказима

да заснује своју одлуку, па је нашао да су исти неосновани.

Наиме, према члану 7 Закона о парничном поступку странке су дужне да изнесу све чињенице на којима заснивају своје захтеве и дужне су да предложе доказе којима се те чињенице утврђују, суд утврђује чињенице од којих зависи одлука о основаности захтева искључиво на основу предложених и изведених доказа и одлуку доноси по свом уверењу, на основу савесне и брижљиве оцене сваког доказа засебно и свих доказа заједно, односно на основу резултата целокупног поступка. Начело слободне оцене доказа карактерише одсуство законом утврђених правила о избору доказа, од рангирања доказа према доказној снази и о начину испитивања појединог доказа. Суд према специфичности конкретног случаја слободно без формалних ограничења, цени изведене доказе и формира своја уверења о доказаним, односно недоказаним чињеницама по правилима логике. Правилној оцени изведених доказа, у смислу члана 8 ЗПП претходи пре свега потпуна анализа садржине исказа сведока и парничних странака у контексту оних чињеница које су суду потребне као релевантне и важне за доношење одлуке. Првостепени суд је поступајући у складу са наведеним овлашћењима навео разлоге због којих није прихватио део исказа ЖЖ, а у којем је изјавила да спорне белешке није видела пре овог поступка будући да их је тужилац доставио током оставинског поступка који је вођен иза смрти покојног ЗЗ те је свакако била упозната са белешкама пре овог поступка. Такође суд није прихватио исказ сведока КК налазећи да је мало вероватно да сведок као супруг тужене није био упознат са белешкама пре овог поступка, као и да није прихватио исказ сведока ЉЉ у вези улагања покојног ЗЗ налазећи да је у супротности са исказима тужених и сведока КК и ЛЛ. Такође, суд је детаљно образложио зашто није прихватио исказ сведока ММ у делу у којем је изјавила да је сада пок. ЗЗ рекао да је давао новац сестричинама, најпре да тужена ЕЕ сагради кућу као и објекат који би био продавница, налазећи да је њен исказ у овом делу неуверљив, да је у супротности са исказима тужених и сведока КК и ЛЛ којима је суд поверовао јер је у супротности са писменим доказима који се налазе у списима.

Дакле, супротно наводима жалбе првостепени суд је детаљно образложио којим сведоцима је и зашто поверовао, а којима није наводећи довољне и потпуне разлоге које у свему прихвата и овај суд. Даље, правилно је првостепени нашао да тужиоци нису доказали своје наводе сходно правилу о терету доказивања из члана 231 Закона о парничном поступку јер странка која тврди да има неко право сноси терет доказивања чињенице које су битне за настанак или остварење права ако законом није друкчије прописано, а у конкретном случају осим белешки покојног ЗЗ које су нејасне, непрецизне, и због чега првостепени суд није могао са сигурношћу да утврди да је улагање извршено, а а нема других релевантних доказа. Чак и кад би се прихватило да је пок. ЗЗ извршио улагање у бизнис, то не би значило да је тужена дужна да врати новац јер то није зајам већ улагање ради добити са свим ризицима пословања. С друге стране на страни под редним бројем 2 где је написано руком “уложена средства у темељ објекат 13 5000/7= 19.285,71 немачка марка = 9.860,62 евра” су нејасни записи јер се не зна о којим темељима ког објекта се ради и по ком основу је уложио, такође суд је исказе тужиоца као и сведока ЉЉ, ММ у претежном делу није прихватио оценивши их неуверљивим и срачунатим на успех тужилаца у спору те тужиоци нису пружили ниједан други доказ у прилог свог тужбеног захтева.

Такође, првостепени суд није прихватио да је покојни ЗЗ позајмио туженој ЕЕ износ од 2.000 евра, а туженој ЖЖ износ од 3.000 евра јер суд није утврдио да се ради о позајмици већ да се ради о учињеном поклону, а имајући у виду да се предметне стране белешке под редним бројем 13 и 14 налазе у другој свесци мањих димензија за коју су тужиоци навели да их је покојни ЗЗ означио као “донације” за разлику од прве свеске “књиге бизниса” која се односи на наводна улагања и приходе при чему из исказа тужене ЕЕ је утврђено да износ 2.000 евра који је покојни ЗЗ дао не представља зајам јер није било уговорено враћање, нити се питање враћања икад поставило за време његовог живота, а из исказа тужене ЖЖ произилази да јој покојни ЗЗ није позајмио 3.000 евра већ да јој је на поклон давао по 200 евра пре одласка на море или по 100 евра поводом рођендана и нове године, а такође је суд нарочито имао у виду да покојни ЗЗ није за живота поднео тужбу против тужених поводом наводног уговора о улагању због неизвршавања обавезе односно неисплате добити или ради раскида тог уговора, нити тужбу ради враћања новца на име евентуалног зајма.

Стога су неосновани сви наводи жалбе тужилачке стране.

Правилна је и одлука првостепеног суда у погледу трошкова парничног поступка јер исти зависе од исхода спора, а правилно су обрачунати применом АТ и ТТ у смислу одредби члана 157, 153 и 154 ЗПП.

Обзиром на горе изнето донета је одлука као у изреци у смислу одредбе члана 390 ЗПП.

**ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Зорица Ђаковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић